

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

kort Tid umuliggjort, samt til, at Fiskeristatistikken tydeligt viser, at Fiskeriet i Limfjorden faktisk ikke er gaaet tilbage i kvantativ Henseende, mener jeg ikke, at der er nogen Rimelighed i at indlade sig paa et saa kostbart og risikabelt Eksperiment som at skride til en Lukning af Thyborøn Kanal. Da denne Kanal ikke er fremstillet ved Kunst, men har bestaaet i flere Menneskealdrer, kan det ikke med Rette gøres gældende, at Saltholdigheden og Strømforholdene i Fjorden har ændret sig paa Grund af Indgreb fra Statens Side.

Med Hensyn til det ærede Medlems Betragtninger over Limfjordudvalgets Betænkning vil jeg henvise til mine Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Nørskovs Udtalelser, idet jeg for øvrigt angaaende Øland—Attrup-Inddæmningens økonomiske Vanskeligheder skal bemærke, at Udvalget netop under Hensyn til, at dette Inddæmningsarbejde paa Grund af de af Verdenskrigen forårsagede store og uventede Pristigninger er blevet meget dyrt, har henstillet, at der søges indrømmet de interesserede Lodsejere Adgang til Konvertering af den paa Foretagendet hvilende Gæld, saaledes at de bliver i Stand til at bære de Byrder, der er nødvendige for at gennemføre den Afvanding, som er nødvendig for at høste det fulde Udbytte af den allerede med saa store Ofre tilvejebragte Inddæmning.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det ærede Medlem Hr. Brorsen har rettet en Henstilling til mig om, at der fra Indenrigsministeriets Side maatte blive foretaget et eller andet i Anledning af de Beslutninger og Afgørelser, som er truffet i Forbindelse med den af det ærede Medlem omtalte i Aalborg ydede Paaskehjælp. Jeg skal i den Anledning først gøre opmærksom paa det rent formelle, at Forholdet jo ikke er dette, at Indenrigsministeren er Socialministerens overordnede i Fortolkning af Socialreformens Bestemmelser. Tværtimod har Socialreformen direkte givet Socialministeren Bemyndigelse til endeligt at træffe de af det ærede Medlem nævnte Afgørelser, hvormed Socialministeren har sluttet Sagen, og hvorefter den i det foreliggende Tilfælde anvendte Fremgangsmaade

med Hensyn til Ydelse af ekstra Hjælp ikke har været i Overensstemmelse med Forsorgslovens Bestemmelser, og hvorefter Socialministeren paa et senere Tidspunkt har erklæret, at Udgifterne i Medfør af Lovens § 68, 1ste Stykke, ikke er Genstand for mellemkommunal Refusion.

Altsaa rent formelt har Indenrigsministeren ingen Bemyndigelse til at ændre de her trufne Afgørelser. Men jeg skal i øvrigt tilføje som min Opfattelse af den reelle Side af denne Sag, at jeg tror ikke, man ud fra en neutral Bedømmelse af den her foreliggende Sag med blot mindste Gran af Berettigelse kan sige, at Socialministeriets Afgørelse har været, hvad jeg forstod det ærede Medlem mente, for lemfældig over for det passerede. Socialministeren har — skønt det er oplyst, at samtlige Sager om Ydelse af Hjælp er behandlet af Udvalgets Formand, og at Trangsbedømmelsen har ført til, at ca. 400 af ca. 2 400 understøttede ikke har faaet tildelt Hjælp — erklæret Fremgangsmaaden, som jeg har nævnt, for ikke at have været i Overensstemmelse med Forsorgslovens Regler. Hermed er truffet en Afgørelse, som for Fremtiden afgrænser Praksis paa dette Omraade, men jeg finder i de af Socialministeriet fremdragne Momenter, som jeg her har nævnt, fuld Begrundelse for, at Socialministeriet resolverer, at yderligere Paatale ikke skal finde Sted, saa jeg finder ikke her Grundlag for Anvendelse af Indenrigsministeriets særlige Myndighed over for Byraadene.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt rettede en Henvendelse til mig vedrørende Spørgsmaalet om Erhvervelse af Indfødsret, idet det ærede Medlem udtalte, at han havde det Indtryk, at man i Indenrigsministeriet konsekvent afviste Andragender om Indfødsret fra Personer, der boede i Nordslesvig i 1920, men af en eller anden Grund ikke den Gang blev danske Statsborgere. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at dette ikke paa nogen Maade er Tilfældet. Naar det ærede Medlem udtalte, at det hidtil næsten har kunnet betegnes som en Regel, at enhver efter 15 Aars Ophold her i Landet fik Indfødsret, naar de paagældende ikke havde forset sig paa en eller anden Maade, maa jeg berigtige dette derhen, at man i hvert Fald altid har forlangt, at de paagældende Ansøgere skulde have opholdt